

Una normalitat que avança i un avís

Ahir vam viure la tercera tanda del referèndum sobre la independència. Hi ha indicis molt interessants sobre l'avenç de la normalitat, com ara la participació oberta dels ajuntaments o l'augment significatiu de vots contraris. Però la baixada de la participació és un avís que cal tenir en compte.

Ahir vam viure la tercera tanda del referèndum sobre la independència. Hi ha indicis molt interessants sobre l'avenç de la normalitat, com ara la participació oberta dels ajuntaments o l'augment significatiu de vots contraris. Però la baixada de la participació és un avís que cal tenir en compte. Efectivament, aquest referèndum s'ha de veure com un sol procés, car la fotografia final eixirà després de les tandes que manquen. Molt especialment després de la del 25 d'abril, que es presenta tan decisiva com la del 13 de desembre. D'alguna manera, es pot dir, per tant, que les consultes d'ahir van ser com de transició, però hi ha dades significatives i particulars que cal destacar. N'és una de molt important com augmenta la normalitat del procés: per com s'hi han involucrat els ajuntaments, però també per l'ampliació dels participants. Ja es va veure durant la campanya que, per primera vegada, partidaris del vot negatiu participaven sense entrebancs en molts actes defensant la seua opció, i ahir el vot negatiu es va duplicar, encara que la xifra continue essent exigua. Exigua, però d'un gran valor polític. Com diuen els escocesos, el procés d'independència ha de ser, sobretot, un procés de diàleg de la nació, que ha d'arribar-hi convençuda d'on va. Per això qualsevol que participe en el diàleg, vote què vote, el fa créixer i n'enriqueix el sentit. A Cardona, per exemple, un 18% dels votants han dit que no i, a Xerta, amb una participació magnífica del 45% de la població, un 12% ha votat per romandre dins Espanya. Són xifres que insinuen tímidament, però esperançadora, que el mètode, la democràcia directa com a forma de resoldre el problema de l'encaix entre Catalunya i Espanya, guanya adeptes. I així anem bé. Una altra dada interessant és la participació en aquesta consulta de territoris que fins ara no hi havien pres part, com les Terres de l'Ebre o el Baix Llobregat. Hi havia molta expectació pels resultats, sobretot d'aquesta darrera comarca. I han estat semblants, quasi idèntics, als de la mitjana nacional. Cosa que és també un senyal positiu, que aterra un dels mites que l'unionisme havia volgut bastir: el de l'àrea metropolitana acatalana o impermeable al debat nacional. En aquest sentit ha resultat especialment colpidor i encoratjador observar el creixent impuls de l'independentisme de parla espanyola, magníficament retratat en [aquest vídeo](#) de VilaWeb TV filmat ahir a Molins de Rei. Finalment, cal destacar que tot i la baixada de la participació, el nombre de votants, i molt particularment dels que han votat sí, representa una força no solament gens negligible, sinó important. Si contrastem aquest 20% de la població que ha votat per la independència amb el 17% que vota CiU, el 14% que vota PSC o el 7% que vota Esquerra, ja es veu que no és una xifra gens negligible. Menys ho és encara, si tenim en compte que és incomparable l'esforç centralitzat i professional que s'aplica a les eleccions amb la força voluntària que hi ha al capdavant de les consultes. I cal dir que aquests milers de voluntaris, que fan possible el procés, són a la vegada el millor baluard de la democràcia i l'argument més poderós en favor de la capacitat del país de fer grans coses. I dit això, l'avís: la baixada de sis punts de la participació. És cert que aquesta vegada no hi havia ciutats grans que estirassen. Ni competència entre organitzadors. És cert que el silenci dels grans mitjans de comunicació ha estat impressionant. I és cert que les picabaralles entre independentistes no hi ajuden gens. Però la diferència és de pes i és un avís amb vista a la convocatòria del 25 d'abril. El sostre mínim del 20% s'ha superat aquesta vegada ben justet, i si baixàs més posaria en qüestió tot el procés. Ahir per primera vegada, entre els centenars de municipis que ja han votat, n'hi hagué un que no arribà ni al 10% de participació. I era precisament el municipi més gran on es feia la consulta. En vist d'això, algunes veus digueren que no era gens important quanta gent votava. Discrepe. Ho és i per això caldria fer el màxim esforç per evitar resultats tan pobres com aquest. La mirada es posa ja en el 25 d'abril, on votaran ciutats de la magnitud de Girona o Lleida, i no es pot ignorar que, si hi hagués un fracàs, el moviment de les consultes restaria tocat; ben altrament, un bon resultat donaria una força extraordinària a l'independentisme. A les portes, a més, d'unes eleccions que encara ara

semblen transcendents per al país.

1 març 2010

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)